

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 780/2015
13.10.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Драгомира Милојевића, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Наташом Баџац, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног С.В., због кривичног дела изнуда из члана 214. став 1. у вези са чланом 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног С.В., адвоката В.В. из К., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Врању К.бр.34/14 од 12.02.2015. године и Апелационог суда у Нишу 20Кж1бр. 126/15 од 29.06.2015. године, у седници већа одржаној дана 13.10.2015. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног С.В., адвоката В.В., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Врању К.бр.34/14 од 12.02.2015. године и Апелационог суда у Нишу 20Кж1бр. 126/15 од 29.06.2015. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Врању К.бр.34/14 од 12.02.2015. године, окривљени С.В. оглашен је кривим за кривично дело изнуда из члана 214. став 1. у вези са чланом 33. Кривичног законика (КЗ) и осуђен на казну затвора у трајању од 1-једне године и 6-шест месеци у коју му се урачунава време проведено у притвору од 30.10.2007. године до 30.11.2007. године. Окривљени је обавезан на плаћање суду паушала у износу од 20.000,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде, док је оштећени В.Р. из В., ради остварења имовинскоправног захтева упућен на парницу.

Апелациони суд у Нишу, пресудом 20Кж1бр. 126/15 од 29.06.2015. године, одбио је као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Врању и браниоца окр. С.В. и пресуду Вишег суда у Врању К.бр.34/14 од 12.02.2015. године, потврдио.

Бранилац окр. С.В., адв. В.В., поднео је захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда, због повреде одредбе члана 485. став 1. тачка 1) у вези са чланом 485. став 4. и у вези са чланом 438. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи пресуду Апелационог суда у Нишу 20Кж1бр.126/15 од 29.06.2015. године тако што ће уважити жалбу браниоца окривљеног, преиначити пресуду Вишег суда у Врању К.34/14 од 12.02.2015. године и одбити оптужбу против окривљеног на основу члана 422. тачка 2) ЗКП, као и да одреди да се извршење побијане пресуде одложи и о томе обавести Основни суд у Крушевцу по предмету ИК.бр.234/2015, окривљеног и браниоца.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП) и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окр. С.В., адв. В.В., је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је побијаним правноснажним пресудама, тиме што је окр. С.В. оглашен кривим и осуђен због кривичног дела изнуда из члана 214. став 1. у вези са чланом 33. КЗ, учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП и при том, као околност која трајно искључује кривично гоњење окривљеног за наведено кривично дело наводи да се ради о пресуђеној ствари, јер је окривљени правноснажном пресудом Основног суда у Врању К.274/10 оглашен кривим за исте радње које су предмет оптужбе у овој кривичној ствари, наиме зато што је са другим лицима „од 24.10. до 30.10.2007. године обманом према већем броју лица ... све то да би противправно прибавио новац од истих ... тако организовани узели од Р.В. 1.100 евра и 1.000,00 динара ...“, а које радње су у наведеној пресуди правно квалификоване као кривично дело из члана 352. став 2. у вези са ставом 1. КЗ.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Увидом у пресуду Основног суда у Врању К.274/10 од 14.09.2012. године, која је постала правноснажна 04.12.2012. године, утврђује се да је окр. С.В., заједно са окривљенима Б.Н. и Т.М., оглашен кривим као саизвршилац за продужено кривично дело неовлашћено организовање игара на срећу из члана 352. став 2. у вези са ставом 1. и у вези са чл. 33. и 61. КЗ, које дело је, према чињеничном опису у изреци наведене пресуде, извршено у периоду од 24.10.2007. године до 30.10.2007. године, у Врању, у огранку предузећа за коцкање и клађење Д.О.О. „М. З.“ из Н., на тај начин што су наведени окривљени, заједно са сада пок.С.Н. и П.Ј., као учесници игре на срећу „ручно рушење шест дрвених кегли на столу“ и са сада пок. Г.А., као

организатором те игре на срећу, организоване и приређене мимо важећих прописа „... послужили се обманом према већем броју старијих физичких лица, тако што су исте врбовали испред пословног објекта и уводили унутра да би им наводно помогли у остварењу сигурног добитка, наводно им позајмљивали новац ради учествовања у игри, без приказивања или лажним приказивањем правила игре и прикривањем бројева на кеглама, терали их да улажу новац иако оштећени никада нису играли наведену игру, нити су познавали њена правила, нити су уопште могли узети добитак, све то да би противправно прибавили новац од истих ... те је тако окривљени В.С. оштећеног Р.В. возио колима до његове куће ради узимања новца и давања истог сада пок. Н.С. ... те су тако организовани заједно ... узели од оштећеног Р.В. 1.100 евра и 1.000,00 динара ...“.

Из наведеног произилази да чињеничним описом кривичног дела за које је окр. С.В. оглашен кривим правноснажном пресудом Основног суда у Врању К 274/10, нису обухваћене радње примене принуде (силе и претње) које је, према чињеничном опису дела у изреци побијане првостепене пресуде, окр. С.В. у намери прибављања противправне имовинске користи и заједно са сада пок. Г.А., сада пок. С.Н. и још једним непознатим лицем, предузео према оштећеном В.Р., на истом месту и тачно одређеног дана (27.10.2007. године) у оквиру временског периода који су описани као место и време извршења кривичног дела у пресуди Основног суда у Врању К 274/10, при чему је непознато лице упутило оштећеном вербалне претње приликом доласка полицијске патроле у локал, сада пок. С.Н. није дозвољавао оштећеном да напусти локал и приморавао га да наставља игру и улаже новац који му је наводно позајмио, а окр. С.В., конкретно након што је сада пок. С.Н. наредио оштећеном да донесе новац од куће и извео га из локала ухвативши га испод леве мишице, пришао и ухватио оштећеног испод мишице са десне стране и тако га заједно довели до возила којим је потом управљао окр. В. на путу до куће оштећеног, а сада пок. С.Н. све време наређивао оштећеном да возачу (окр. С.В.) казује пут до своје куће и претећим гласом говорио оштећеном да мора да врати новац у износу од 1.100 евра и да што пре донесе новац „иначе му нема спаса“, што је оштећени у стварном страху за свој живот и учинио и док су га окр. С.В. и сада пок. С.Н. чекали у возилу, из куће донео новац у износу од 1.100 евра који је у току вожње предао сада пок. С.Н.

Како употреба силе и озбиљне претње ради принуђавања ошт. В.Р. да предузме описане радње на штету своје имовине, која представља радњу извршења и законско обележје кривичног дела изнуда из члана 214. став 1. КЗ, није садржана у чињеничном опису дела у правноснажној пресуди Основног суда у Врању К.274/10 од 14.09.2012. године, то не постоји идентитет радњи извршења кривичног дела за које је окр. С.В. оглашен кривим том пресудом и кривичног дела из члана 214. став 1. КЗ које је предмет оптужбе против окривљеног у овом кривичном поступку и за које је оглашен кривим побијаним правноснажним пресудама. Стога се, насупрот неоснованим наводима у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, не ради о пресуђеној ствари, па побијаним правноснажним пресудама није учињена

битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП истакнута у захтеву.

Из изнетих разлога, а на основу члана 491. став 1. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар
Наташа Бањац,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.